

ผลการวิจัย

ในการเปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลระหว่างกลุ่มเด็กไทยและเด็กลูก
จีนปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูง คือ เด็กไทยได้คะแนนเฉลี่ย
๑๘๒.๓๔ คะแนน เด็กลูกจีนได้คะแนนเฉลี่ย ๑๔๑.๗๖ คะแนน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่มี
แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำคือ เด็กไทยได้คะแนนเฉลี่ย ๑๖๒.๓๒ เด็กลูกจีนได้คะแนนเฉลี่ย
๑๖๑.๒๘ พิสัยของคะแนนแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลของกลุ่มเด็กไทยคือ ๑๔๑ - ๑๙๔ กลุ่ม
เด็กลูกจีนคือ ๑๓๕ - ๒๐๖

ตารางที่ ๑. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของเชื้อชาติ แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลและ
การอบรมสั่งสอน

Source of Variation	Sum of Square	d.f.	Mean Square	F
A = เชื้อชาติ	๕๐๐.๕๘๒	๑	๕๐๐.๕๘๒	๒.๕๕ *
B = แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผล	๕๕.๖๐๒	๑	๕๕.๖๐๒	๑.๒๕
C = การอบรมสั่งสอน	๕๕๑๑๓.๕๕๕	๕	๑๑๐๒๒.๗๑๑	๕.๑๑ * * *
A x B	๕๓.๕๕	๑	๕๓.๕๕	๑.๓๕
A x C	๕๓๐.๒๒	๕	๑๐๖.๐๔	๕.๐๓ * * *
B x C	๑๒๖.๕๕๕	๕	๒๕.๓๑	.๕๕
A x B x C	๒๑.๕๐	๕	๔.๓๐	.๑๕
ERROR	๑๖๕๖๒.๓๕	๕๕๐	๓๐.๑๓	
TOTAL	๓๖๓๕๕.๓๕๕๐	๕๕๕		

*
P < .๐๕

P < .๐๐๑

ตารางที่ ๑. แสดงให้เห็นว่าจากการเปรียบเทียบการอบรมสั่งสอน เชื้อชาติและ
การอบรมเลี้ยงดูพบว่าการอบรมเลี้ยงดูมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐๑ แสดงว่าการอบรมสั่งสอน
ทั้ง ๕ ด้าน คือ การฝึกความเป็นอิสระ การฝึกความสัมพันธ์ ความเข้มงวด การให้
รางวัลและตำหนิโทษ และความภาคภูมิใจ แสดงต่างต้นตมเชื้อชาติ ว่าเป็นไทยหรือจีนและ
แตกต่างกันตามระดับของแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผล

จากค่าสถิติยืนยันว่าเชื้อชาติมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าความ
แตกต่างกันเนื่องจากเป็นเด็กลูกจีน หรือเด็กไทย ซึ่งแตกต่างกันตามระดับของแรงจูงใจให้

สัมฤทธิ์ผลและการอบรมเลี้ยงดู

นอกจากนี้ค่าความสัมพันธ์ (interaction) ของเชื้อชาติและการอบรมสั่งสอน (A X C) มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐๑ แสดงว่า ความแตกต่างของเชื้อชาติ กับ ความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กัน หมายความว่า การอบรมสั่งสอนที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับเชื้อชาติที่ต่างกันหรือความแตกต่างเชื้อชาติขึ้นอยู่กับ การอบรมสั่งสอนที่ต่างกัน

ตารางที่ ๒

การเปรียบเทียบการยอมรับสิ่งสอนระหว่างกลุ่มเด็กไทยและกลุ่มเด็กลูกจีนรวมและเปรียบเทียบความระคัมแรง-
งใจให้สัมฤทธิผลสูงและแรงงใจให้สัมฤทธิผลต่ำ

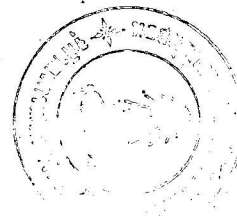
ระคัมแรงงใจ ให้สัมฤทธิผล	การยอมรับสิ่งสอน	เด็กไทย		เด็กลูกจีน		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
กลุ่มรวม (ไทย = จีน) N = ๕๐	การฝึกความอิสระ	๕๐.๐๖	๗.๗๖๕	๕๐.๖๔	๕.๖๗๕	.๒๓
	การฝึกความสัมฤทธิผล	๕๗.๗๔	๔.๖๔๘	๕๓.๐๔	๖.๖๗๘	๔.๐๔***
	ความเข้มงวด	๕๔.๖๘	๗.๙๕๖	๕๒.๘๔	๖.๒๒๑	๑.๒๙
	การไ้รางวัลและการลงโทษ	๓๓.๗๘	๘.๑๕๕	๒๘.๐๘	๗.๗๐๑	๓.๖๐๗***
	ความคาดหวัง	๓๒.๕๖	๓.๘๗๓	๓๑.๗๐	๔.๒๑๘	.๖๗
กลุ่มแรงงใจให้ สัมฤทธิผลสูง (ไทย = จีน) N = ๒๕	การฝึกความอิสระ	๕๐.๐๔	๔.๖๑๕	๕๐.๐๖	๕.๑๗๗	.๐๕
	การฝึกความสัมฤทธิผล	๕๗.๗๒	๔.๘๘๔	๕๔.๘๔	๗.๑๖๒	๑.๙๘๐
	ความเข้มงวด	๕๕.๒๘	๗.๑๒๗	๕๓.๘๐	๗.๑๘๘	๑.๖๗๓
	การไ้รางวัลและการลงโทษ	๓๔.๐๔	๕.๗๓๖	๒๘.๘๔	๗.๓๒๘	๒.๗๙๕*
	ความคาดหวัง	๓๒.๐๔	๔.๑๑๑	๓๒.๑๒	๓.๗๖๘	.๒๕

ตารางที่ ๒ ต่อ

ระดับแรงจูงใจ ให้สัมฤทธิ์ผล	การอบรมสั่งสอน	เด็กไทย		เด็กอุยกูร์จีน		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
กลุ่มแรงจูงใจให้ สัมฤทธิ์ผลต่ำ (ไทย - จีน) N = ๒๕	การฝึกความอิสระ	๕๑.๖๘	๓.๓๑๘	๕๑.๑๒	๖.๑๘๓	.๒๓๓
	การฝึกความสัมฤทธิ์ผล	๕๓.๓๖	๔.๘๓๘	๕๑.๖๘	๕.๘๓๕	๓.๘๓๕***
	ความเข้มงวด	๕๔.๐๘	๕.๕๘๖	๕๑.๕๘	๕.๕๘๖	.๙๘๐
	การให้รางวัลและการลงโทษ	๓๓.๕๒	๔.๔๑๖	๒๗.๓๒	๘.๐๓๑	๓.๓๖๘***
	ความคาดหวัง	๓๒.๓๒	๓.๓๑๑	๓๑.๒๘	๔.๖๖๘	๑.๒๑๐

* p < .๐๕

*** p < .๐๐๑

ตารางที่ ๒ แสดงการเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูของกลุ่มเด็กไทยและเด็ก
ลูกจีน (มีใ้ค้พิจารณาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผล) ค่าสถิติแสดงว่ามีความแตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐๑ ทางด้านการฝึกความสัมฤทธิ์ผล ด้านการให้รางวัลและลงโทษ
พบว่าความถี่ของเด็ไทยเห็นว่ามีความการคาของทนนเน้นการฝึกความสัมฤทธิ์ผล การให้
รางวัลและลงโทษมากกว่าเด็กลูกจีน

การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มเด็กไทยที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูง กับกลุ่มเด็ก
ลูกจีนที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงพบว่าทั้งสองกลุ่มแตกต่างทางด้านการให้รางวัลและการ
ลงโทษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ หมายความว่าในทัศนะของเด็ไทยนั้นเห็นว่ามีความ
การคาให้รางวัลและลงโทษเพื่อความสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษามากกว่าทัศนะของ เด็กลูกจีน
ที่มีต่อมีความการคาของทนนในค่านนี้ ส่วนการอบรมสั่งสอนค่านอื่น ๆ พบว่าแตกต่างกันอย่าง
ไม่มีนัยสำคัญ

ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มเด็กไทยที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำกับกลุ่มเด็ก
ลูกจีนที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ ผลการวิจัยแสดงว่าทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันทาง
ด้านการฝึกความสัมฤทธิ์ผล และการให้รางวัลและลงโทษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐๑
โดยเด็ไทยมีคะแนนสูงกว่า หมายความว่าตามทัศนะของเด็ไทยแล้วเห็นว่ามีความการคา
เน้นความสัมฤทธิ์ผล และการให้รางวัลและลงโทษมากกว่ามีความการคาตามทัศนะของ เด็ก
ลูกจีนที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ ส่วนการอบรมสั่งสอนค่านอื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัย
สำคัญ

ตารางที่ ๓ การเปรียบเทียบการยอมรับสิ่งสอนของกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงกับกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำของ
กลุ่มรวม (ไทย + จีน) กลุ่มเด็กไทยและกลุ่มเด็กกูกจีน

กลุ่มตัวอย่าง	การยอมรับสิ่งสอน	กลุ่มแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูง		กลุ่มแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
กลุ่มรวม (N = ๕๐)	การฝึกความอิสระ	๕๐.๒๐	๕.๗๕b	๕๑.๕๐	๕.๒๕๔	- .๕๕
	การฝึกความสัมฤทธิ์ผล	๕๖.๐๔	๖.๑๖๔	๕๕.๗๐	๖.๒๒๑	๑.๕๕
	ความเข้มงวด	๕๕.๕๕	๗.๕๗๐	๕๒.๕๔	๗.๕๓๔	๑.๐๕
	การให้รางวัลและลงโทษ	๓๑.๕๕	๗.๐๒๑	๓๐.๕๒	๗.๑๕๐	.๗๑๔
	ความคาดหมาย	๓๒.๒๖	๕.๓๕๓	๓๒.๐๐	๕.๒๕๓	.๕๕
เด็กไทย (N = ๒๕)	การฝึกความอิสระ	๕๐.๐๕	๕.๖๑๕	๕๑.๖๔	๕.๑๗๕	-๐.๖๕
	การฝึกความสัมฤทธิ์ผล	๕๗.๗๒	๕.๕๕๕	๕๗.๗๖	๕.๕๗๕	-๐.๐๐๖๗๕
	ความเข้มงวด	๕๕.๒๕	๗.๑๒๗	๕๕.๐๕	๕.๕๕๖	.๕๓๗
	การให้รางวัลและการลงโทษ	๓๕.๐๕	๕.๗๓๖	๓๓.๕๒	๕.๕๑๖	๐.๓๓๕
	ความคาดหมาย	๓๒.๕	๕.๑๑๑	๓๒.๗๒	๕.๗๐๑	-๑.๑๗

ตารางที่ ๓ ต่อ

กลุ่มตัวอย่าง	การอบรมสั่งสอน	กลุ่มแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูง		กลุ่มแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
เด็กอุษจัน (N = ๒๕)	การฝึกความอิสระ	๕๐.๑๖	๕.๑๗๗	๕๑.๑๒	๖.๑๙๗	- .๖๗๓
	การฝึกความสัมฤทธิ์ผล	๕๔.๔๔	๗.๑๖๒	๕๑.๖๔	๕.๘๗๕	๑.๔๔
	ความเข้มงวด	๕๖.๘๐	๗.๑๔๔	๕๑.๘๘	๕.๔๘๖	๑.๑๕
	การให้รางวัลและลงโทษ	๒๘.๘๔	๗.๓๒๘	๒๗.๓๒	๘.๐๓๑	๐.๕๔๘
	ความคาดหวัง	๓๒.๑๒	๗.๗๖๘	๓๑.๒๘	๕.๖๖๔	๐.๖๘

จากตารางที่ ๓ การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูง กับกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ (รวมระหว่างกลุ่มสูงไทย และกลุ่มสูงลูกจีน กับกลุ่มต่ำไทย และกลุ่มต่ำลูกจีน) ผลแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงและกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำมีการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

จากผลการเปรียบเทียบการอบรมสั่งสอนของเด็กไทยที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูง กับกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ พบว่าทั้งสองกลุ่มมีการอบรมสั่งสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และการเปรียบเทียบการอบรมสั่งสอนของเด็กลูกจีนพบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเช่นกัน

ตารางที่ ๔ การเปรียบเทียบการยอมรับสั่งสอนของเด็กไทยที่มีแรงจูงใจในสัมฤทธิผลสูงกับ
เด็กลูกจีนที่มีแรงจูงใจในสัมฤทธิผลต่ำ (N= ๒๕)

การยอมรับสั่งสอน	เด็กไทย		เด็กลูกจีน		t
	แรงจูงใจในสัมฤทธิผลสูง		แรงจูงใจในสัมฤทธิผลต่ำ		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
การฝึกความอิสระ	๕๐.๐๕	๕.๖๑๕	๕๑.๑๒	๖.๑๖๗	-.๕๗
การฝึกความสัมฤทธิผล	๕๗.๗๖	๕.๕๕๕	๕๑.๖๕	๕.๕๗๕	๕.๐๕***
ความเข้มงวด	๕๕.๒๕	๗.๑๖๗	๕๑.๕๕	๕.๕๕๖	๑.๕๕
การให้รางวัลและลงโทษ	๓๕.๐๕	๕.๗๖๖	๒๗.๖๖	๓.๐๓๑	๓.๖๖***
ความภาคภูมิใจ	๗๖.๕	๕.๑๑๑	๓๑.๒๕	๕.๖๖๕	.๕๐๓

*** p < .๐๐๑

จากการเปรียบเทียบผลปรากฏว่าทั้ง ๒ กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐๑ ทางด้านการฝึกความสัมฤทธิผลกับการให้รางวัลและลงโทษ ถ้าพิจารณาข้อค่าคอมแล้วพบว่า เด็กลูกจีนส่วนใหญ่ตอบไม่ในทาง Negative ก็คือชอบขี้เลือกที่ว่าการให้รางวัลและลงโทษ น้อยที่สุดหรือไม่เคยเลย ร้อยละ ๖๖ และร้อยละ ๕๕.๕ ซึ่งเปรียบเทียบกับเด็กไทยข้อค่าคอม นี้เป็นไปในทางปฏิเสธมีเพียงร้อยละ ๓.๖ และร้อยละ ๑๓.๖ เท่านั้น (ดูภาคผนวก ข) หมายความว่าเด็กไทยที่มีแรงจูงใจในสัมฤทธิผลสูงนั้นหันหน้ามาด้วยความรักของตนเน้นการฝึก ความสัมฤทธิผลและให้รางวัลและลงโทษมากกว่าเด็กลูกจีนที่มีแรงจูงใจในสัมฤทธิผลต่ำ

ตารางที่ ๕ การเปรียบเทียบการอบรมสั่งสอนของเด็กลูกจีนที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูง
กับกลุ่มเด็กไทยที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ (N= ๒๕)

การอบรมสั่งสอน	เด็กลูกจีน		เด็กไทย		t
	ที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์		ที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์		
	ผลสูง		ผลต่ำ		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
การฝึกความอิสระ	๕๐.๑๖	๕.๑๑๗	๕๑.๖๘	๓.๑๗๕	- .๘๖๘
การฝึกความสัมฤทธิ์ผล	๕๔.๔๔	๗.๑๖๒	๕๗.๗๖	๕.๘๗๕	-๒.๐๓*
ความเข้มงวด	๕๓.๘๐	๗.๑๔๘	๕๕.๐๘	๕.๕๘๖	-๑.๒๒๕
การให้รางวัลและการลงโทษ	๒๘.๘๘	๗.๑๒๘	๓๓.๕๒	๕.๕๑๖	-๒.๕๕*
ความคาดหวัง	๓๒.๑๒	๓.๗๖๘	๓๒.๗๒	๓.๗๐๑	- .๕๗

* $p < .๐๕$

ผลจากตารางที่ ๕ แสดงว่ากลุ่มเด็กลูกจีนที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงกับกลุ่มเด็กไทยที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ทางด้านความสัมฤทธิ์ผลและการให้รางวัลและลงโทษ ซึ่งหมายความว่า เด็กไทยที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำให้ทัศนะว่ามีความคาดหวังในการฝึกความสัมฤทธิ์ผล และให้รางวัลและลงโทษมากกว่าเด็กลูกจีนที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูง

ตารางที่ ๖ การเปรียบเทียบระหว่างจำนวนร้อยละของระดับความคาดหมายของมิกามารคาตามทัศนะของเด็กไทยและเด็กลูกจีนที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลค่าและสูง

ความคาดหมาย ระดับการศึกษา ของบุตร	เด็กไทย		เด็กลูกจีน	
	แรงจูงใจให้ สัมฤทธิ์ผลสูง	แรงจูงใจให้ สัมฤทธิ์ผลต่ำ	แรงจูงใจให้ สัมฤทธิ์ผลสูง	แรงจูงใจให้ สัมฤทธิ์ผลต่ำ
๑ ประถมศึกษา	๐	๐	๐	๐
๒ มัธยมศึกษา	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖
๓ วิทยาลัย อารีวีระ	๒๔	๔๐	๔๐	๓๒
๔ มหาวิทยาลัยในประเทศ	๓๒	๓๒	๒๔	๓๒
๕ มหาวิทยาลัยต่างประเทศ	๒๔	๑๒	๒๐	๒๐

ตารางที่ ๖ แสดงการเปรียบเทียบความคาดหวังก้านการศึกษาของมิกามารคาตามทัศนะของเด็กไทยที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงพบว่า มิกามารคาตามหวังให้เด็กเรียนระดับวิทยาลัย อารีวีระ ร้อยละ ๒๔ มหาวิทยาลัยในประเทศร้อยละ ๓๒ และมหาวิทยาลัยต่างประเทศร้อยละ ๒๔ ส่วนเด็กลูกจีน ให้ทัศนะว่ามิกามารคาตามหวังให้เด็กเรียนระดับวิทยาลัย อารีวีระร้อยละ ๔๐ ระดับมหาวิทยาลัยในประเทศร้อยละ ๒๔ และระดับมหาวิทยาลัยต่างประเทศร้อยละ ๒๔ ส่วนกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ ตามทัศนะของเด็กไทย มิกามารคาตามหวังให้เด็กกลุ่มนี้เรียนระดับวิทยาลัย อารีวีระร้อยละ ๔๐ ระดับมหาวิทยาลัยในประเทศร้อยละ ๓๒ และระดับมหาวิทยาลัยต่างประเทศร้อยละ ๑๒ ส่วนเด็กลูกจีนให้ทัศนะว่ามิกามารคาตามหวังให้คนเรียนในระดับวิทยาลัย อารีวีระร้อยละ ๓๒ มหาวิทยาลัยในประเทศร้อยละ ๓๒ และมหาวิทยาลัยต่างประเทศร้อยละ ๒๐